

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK**JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 4. května 2017 v trestní věci obžalované Z. Š., nar. XXXXX v XXXXX XXXXX, v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Alice Bártové a soudců JUDr. Jitky Loucké a Mgr. Miloslava Sedláčka, *t a k t o*:

K odvolání obžalované Z. Š. se podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu ruší rozsudek Okresního soudu Plzeň-město ze dne 30. 9. 2016, č.j. 10 T 88/2015 – 338 ve výroku o trestu a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se **znovu** rozhoduje tak, že obžalovaná **Z. Š. se odsuzuje** podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **dvou (2) roků a šesti (6) měsíců**, pro jehož výkon se podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku zařazuje do věznice s **dozorem**.

Současně se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu Plzeň-město, č.j. 10 T 36/2014 – 468 z 25.2.2015, který nabyl právní moci ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni sp.zn. 8 To 294/2015 dne 12.1.2016, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem Okresního soudu Plzeň-město byla obžalovaná uznána vinnou, že v Plzni dne 3.8.2014 nejprve telefonicky kontaktovala dětskou lékařku MUDr. J. B. a té sdělila vědomě nepravdivě to, že jí nezletilá dcera K. svěřila, že byla pohlavně zneužita otcem dítěte poškozeným J. P., nar. XXXXX způsobem uvedeným níže, ta jí doporučila, aby s nezletilou K. odjela na gynekologii na vyšetření, což obžalovaná udělala a nechala nezletilou vyšetřit lékařkou MUDr. E. H. – gynekoložkou ve Fakultní nemocnici v Plzni, kdy obžalovaná uváděla, že má podezření, že otec nezletilé ji zneužívá tím způsobem, že jí údajně měl strkat prst do pochvy, který měl poté olizovat, poté, co tato lékařka provedla vyšetření s neurčitým

nálezem, kontaktovala MUDr. H. Policii České republiky a následně poté, co policie odvezla obžalovanou k výslechu, tak v Plzni dne 3.8.2014, v době od 18:30 hod. do 21:00 hod., na útvaru Policie ČR, Územní odbor Služby kriminální policie a vyšetřování Městského ředitelství policie Plzeň, Klatovská tř. 45 po řádném poučení, že nesmí nikoho křivě obvinít a uvádět vědomě nepravdivé údaje, úmyslně lživě vypověděla do protokolu o trestním oznámení ve věci vedené pod č.j. KRPP- 126349/TČ-2014-030571 před policejním orgánem, v rozporu se skutečností, že v přesně nezjištěné době dne 25.7.2014 po 18:00 hod., v bytě na adrese XXXXX, v kuchyni u stolu měl J. P., nar. XXXXX, uchopit svou nezletilou dceru K. P., nar. XXXXX, za ruku ji odtáhnout do vedlejšího pokoje s tím, že jí tam něco ukáže, zde měl nezletilou dceru v pokoji posadit na postel, stáhnout jí spodní kalhotky, roztáhnout jí nohy a opakovaně jí vsunout prsty své ruky do pochvy, přičemž mu dcera měla říkat, že to bolí, poté, když měl vyndat prsty z pochvy své dcery, tak si je měl očichávat a olizovat a říkat, že krásně voní, následně měl nezletilou dceru olizovat jazykem na přirození, přitom mu měla tato uhýbat, až se mu vysmekla a měla utéct do koupelny, a druhý den 26.7.2014 v ranních hodinách, když ještě nezletilá dcera spala, měl přistoupit k její posteli, otočit ji k sobě a opět jí začít prsty přejíždět po přirození, když dcera vykřikla, že se to nedělá, tak měl s jednáním přestat, přičemž výše popsaného jednání vůči nezletilé dceři se měl dopustit ve svém bytě v době, kdy u něho byla nezletilá dcera na návštěvě a byla svěřena jeho dozoru, přičemž takto nepravdivě vypovídala s úmyslem dosáhnout trestního stíhání J. P. a narušení jeho vztahů s dcerami D. a K., kdy následným prověřováním v trestním řízení bylo zjištěno, že J. P. se takového jednání nedopustil a trestní věc byla usnesením ze dne 10.11.2014, které nabylo právní moci dne 18.11.2014, odložena podle § 159a odst. 1 trestního řádu.

Její jednání bylo posouzeno jako zločin křivého obvinění podle § 345 odst. 1, odst. 2, odst. 3 písm. c) trestního zákoníku a byla za ně odsouzena podle § 345 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku zařazena do věznice s dozorem. Současně byl zrušen výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu Plzeň-město, č.j. 10 T 36/2014 - 468 ze dne 25.2.2015, který nabyl právní moci ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni, sp.zn. 8 To 294/2015 dne 12.1.2016, jakož i všechna další rozhodnutí, na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná v zákonné lhůtě odvolání, které bylo odůvodněno prostřednictvím obhájce. S napadeným rozsudkem nesouhlasí, má za to, že soud prvního stupně rozhodl na základě neúplných skutkových zjištění, ze kterých vyvodil nepřesvědčivé právní závěry, které se následně odrazily v uloženém trestu. Závěr soudu o tom, že nepravdivě vypovídala s úmyslem dosáhnout trestního stíhání J. P. a narušení jeho vztahu s dcerami D. a K. se odvíjí pouze od její výpovědi, kterou učinila na Policii ČR. Plně se odvolává na svoji výpověď z hlavního líčení v této věci, kdy uvedla, že pouze reprodukovala informace, které jí dala dcera K.. Nechtěla podávat žádné trestní oznámení, pouze uváděla informace, které dostala od své dcery, neměla důvod jí nevěřit, hledala pomoc u dětské lékařky MUDr. B.. Dceru K. vyšetřila MUDr. H., ona se blíže celou událostí s lékařkou nezaobírala, neboť byla ve vedlejší místnosti s dcerou D.. Po vyšetření dcery K. jí bylo lékařkou sděleno, že její dcera měla situaci u svého otce popsat, ona sama má podezření, zda nedošlo k nějaké manipulaci ohledně panenské blány a sdělila jí, že musí podat oznámení na Policii ČR. Na místo toho, aby lékařka jako oznamovatelka byla policejním orgánem vyslechnuta, byla to ona, na které bylo požadováno vysvětlení v této věci. Bez jakýchkoliv pochybností byla přesvědčena, že lékařka volala na policii nejen z důvodu podezření na manipulaci v oblasti panenské blány u K., ale i na základě informací, které jí dcera při

vlastním vyšetření sdělila. Ona sama nemohla při své výpovědi v hlavním líčení další informace uvést, a to pro odstup času a proto odkázala na zprávu v počítači. Tento neprofesionální přístup Policie ČR při vyšetřování celé věci ji poškodil, v přípravném řízení nebyla vyslechnuta ani MUDr. B..

Ta byla vyslechnuta až při hlavním líčení, rovněž s časovým odstupem, potvrdila, že s dcerou následně rovněž mluvila a tato jí měla událost, která se měla u otce stát, popsat, a tomu byla přítomna i zdravotní sestra. Dcera K. byla rovněž vyslechnuta sama Policií ČR, kde stejné informace v dalším časovém období podala i vyšetřujícím orgánům. Návrh na provedení nového výslechu nebyl soudem akceptován. Na druhé straně stojí závěry znaleckého posudku PhDr. Jelena, které však ona nemůže akceptovat. Obsahem znaleckého posudku nejsou žádné skutečné forenzní závěry na základě důkladného psychologického vyšetření včetně výsledků testů, navíc například opřených o zprávy orgánů péče o dítě, školy a podobně. Znalec v hlavním líčení uvedl, že skutečnosti, které nezl. K. uvádí o nepřiměřených aktivitách u otce, je návod z vnějšího prostředí. Bez jakéhokoliv prokázání však tento návod připisuje mně, matce K.. Znalec se zmiňuje o údajné cestě otce někam do Japonska, ona ovšem nic takového od dětí nikdy neslyšela, jejich otec se „topil“ v dluzích, neplatil výživné, jak na obě jejich dcery, tak i na děti z předcházejícího manželství žijících na Slovensku, atd. Na jeho osobu probíhá insolvenční řízení. Ačkoliv znalec ve svých závěrech uvádí, že měl dostatek informací k dětem, tak k mé osobě i osobě jejich otce, nezmiňuje se ve svém posudku o jeho alkoholové závislosti, kdy ten dle jejích informací podstoupil protialkoholní léčbu, v době, kdy měl děti u sebe, nechal je o samotě a navštěvoval restaurační zařízení. Ze strany orgánů Policie ČR mu bylo prokázáno požití alkoholu v době, kdy měl děti u sebe. Návrh na provedení znaleckého posudku ohledně sexuologické orientace otce nebyl soudem proveden, rovněž tak ohledně jejich případné alkoholové závislosti a jeho chování v tomto stavu. Pokud jde o výpověď svědkyně T., která potvrdila výpověď otce dětí, poukazuje na rozpor v tvrzení otce, že svědkyně T. se s ním rozešla kvůli jeho vyšetřování ohledně zneužívání dítěte, svědkyně T. však uvedla, že předtím, než s ním navázala známost, měl otec K. známost s jistou V. a důvodem jejich rozchodu byla právě tato osoba, se kterou ještě neměl vyřešeno ukončení vztahu. Co je však podstatné, svědkyně T. uvedla, že k panu P. přišla večer, byla to sobota. To však šlo o den s datem 26.7.2014, a je tedy zřejmé, že v den, který je uveden v trestním spisu až do odpoledních hodin následujícího dne byl pan P. sám s dcerou K. v bytě. Touto skutečností se soud vůbec nezaobíral a tento závažný rozpor nebyl odstraněn. Soud své rozhodnutí opírá mimo jiné o to, že předpokládala, že pokud dětské lékařce, potažmo gynekoložce sdělí takovéto údaje, že bude věc oznámena z jejich strany, o což jí mělo jít. Jak však mohla předpokládat, že při vyšetření u MUDr. H. budou zjištěny skutečnosti, které vyšetřující lékařku povedou k podání oznámení, na to soud neodpověděl. Dále poukazuje na závěry znalce PaeDr. Schleisse k hodnocení její osoby, a má za to, že je pochybné, že s ohledem na závěr znalce byla schopna toto vše naplánovat, jak jí soud klade za vinu. Dceři K. důvěřuje, její výpovědi uvěřila i MUDr. B., dcera to zopakovala i dalším osobám, v dalším časovém horizontu. Při veřejném zasedání ještě obhájce obžalované doplnil, že obžalovaná podávala výpověď na Policii ČR v Ústí nad Labem ohledně případu týkajícího se celé řady žen i z Plzně, mimo jiné i obžalované a má za to, že tento případ by mohl mít přímý či nepřímý vztah k této trestní věci. Obžalovaná k tomu doplnila, že byla přítelkyní pana O. S. (v současné době zemřelý), který je podezřelý ze zmizení M. M. a byl v minulosti trestně stíhán za zneužívání malých dětí. Po dobu 3 let byli spolu v úzkém kontaktu, a má za to, že asi obvinila někoho jiného. Ona v době, kdy s ním žila, si myslela, že je to jen její přítel, ale měl několik přítelkyň s malými dětmi a ty potvrzovaly to samé, co uváděla ona, že zneužíval i svoje vlastní děti. Nechtěla obvinít otce dětí jen tak, aby mu uhnala nějaké trestní stíhání, ale asi obvinila někoho jiného. V současné době má dcery u sebe, otec o ně ztratil

zájem. Děti sice byly svěřeny nepravomocně otci, avšak o děti se v současné době stará ona. Obhájce obžalované navrhl, aby po doplněném dokazování opětovným přehráním videozáznamu o podání vysvětlení nezletilé K. P. a vyžádáním výslechu obžalované na Policii ČR Ústí nad Labem byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Krajský soud v Plzni na základě odvolání obžalované přezkoumal postupem podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku napadených odvoláním, i správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Dospěl k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo vydání napadeného rozsudku, provedl okresní soud procesně správným způsobem, odpovídajícím ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu všechny potřebné a dostupné důkazy, a tyto důkazy rovněž v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu i hodnotil. Dospěl ke správným a úplným skutkovým zjištěním, která promítl do použité právní kvalifikace. Své závěry v odůvodnění napadeného rozsudku velmi podrobným a přesvědčivým způsobem i zdůvodnil. Doplnění dokazování tak, jak bylo navrhováno obhájcem obžalované při veřejném zasedání před Krajským soudem v Plzni, nepovažoval krajský soud za potřebné, a proto tyto návrhy jako nadbytečné zamítl. Kamerový záznam o výpovědi nezletilé K. byl k důkazu před okresním soudem proveden, a nebylo důvodu jej opakovat. Pokud bylo navrhováno vyžádat protokol o výpovědi obžalované v trestní věci šetřené Policií ČR v Ústí nad Labem, neznámé spisové značky, kde obžalovaná podávala údajně výpověď, nepovažoval krajský soud toto za potřebné. Dle vysvětlení obžalované se mělo jednat o podání výpovědi ve věci již zemřelého O. S., který byl podezřelý ze zmizení M. M.. Obžalovaná tvrdí, že s tímto člověkem po dobu 3 let byla v úzkém kontaktu, byl jejím přítelem. Naznačila, že asi obvinila někoho jiného ze zneužívání své dcery. Toto tvrzení obžalované je však evidentně zcela účelové, neboť obžalovaná ve své výpovědi při hlavním líčení dne 24.11.2015 uvedla, že K. se vrátila od svého otce, u kterého byla týden a byla mrzutá, nekomunikovala a poté se najednou rozpovídala, co s ní táta dělal a dále popisovala jeho údajné jednání. Lze jen těžko předpokládat, že by nezletilá zaměnila svého otce za údajného přítele obžalované. Je zřejmé, že obžalovaná svá tvrzení nedomýšlí, a navrhované doplnění dokazování tedy s touto věcí naprosto nesouvisí.

Jak bylo již výše uvedeno, okresní soud hodnotil provedené důkazy postupem podle § 2 odst. 6 trestního řádu, a nepochybil, pokud svá skutková zjištění opřel zejména o závěry znalců PhDr. Jiřího Jelena a PaDr. Schleisse. Podrobným a logickým způsobem vysvětlil, proč dospěl k závěru, že skutek tak, jak byl na Policii ČR ze strany MUDr. H. oznámen, a to na základě jednání obžalované, se nestal, obžalovaná si jej vymyslela a navedla nezletilou K.. Pokud se obžalovaná hájila tím, že ona sama trestní oznámení podat nechtěla, ale že lékařkám sdělila pouze to, co jí řekla dcera, tak tato její obhajoba je lichá, neboť provedenými důkazy bylo prokázáno, že to byla právě obžalovaná, kdo navedla nezletilou. Pokud tedy na policii vypovídala při vědomí toho, že ona sama dceru navedla, vypovídala vědomě nepravdivě a lživě. Pokud obžalovaná poukazovala na rozpory ve výpovědi svědkyně T., z níž vyplývá, že v bytě J. P. byla až dne 26.7.2014 a nikoliv den předtím, toto je sice pravda, avšak zde je třeba poukázat na to, že to, že se to mělo stát 25.7.2014 po 18. hodině, vyplývá jen z výpovědi obžalované, kterou učinila do protokolu o trestním oznámení, ve své výpovědi v hlavním líčení však uváděla, že si nepamatuje, zda jí dcera říkala, kdy se to mělo stát, zda to bylo dopoledne, odpoledne nebo který den, avšak v bytě měla být přítelkyně J. P., A., dokonce dle výpovědi obžalované ta přítelkyně o tom měla vědět a K. ji měla prosit, ať ji odvede domů, ale ona nechtěla. To však svědkyně T. vyvrátila a z její výpovědi vyplývá, že v její

přítomnosti se nic takového neodehrálo. Z výše uvedeného nelze než dovést, že výpověď obžalované je lživá, nepromyšlená a sama se dostává do rozporů. Rozpory ohledně toho, proč se svědkyně T. a poškozený rozešli, nejsou pro posouzení věci podstatné.

Na tomto místě považuje krajský soud za nutné uvést, že hodnocení důkazů je věcí především nalézacího soudu, odvolací soud nemá možnost do tohoto hodnocení zasahovat, ledaže by zjistil, že některé podstatné důkazy nebyly hodnoceny vůbec nebo že hodnocení důkazů je nelogické či vnitřně rozporné. Nic takového však krajský soud nezjistil, naopak, hodnocení důkazů okresním soudem je úplné, podrobné a má svoji logiku, nelze mu nic vytknout. V podrobnostech lze proto odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku, a to i pokud jde o právní kvalifikaci, která je rovněž řádně zdůvodněna. Výrok o vině proto zůstal odvoláním obžalované nedotčen.

Pokud jde o výrok o trestu, lze konstatovat, že okresní soud především správně ukládal trest souhrnný, za současného zrušení výroku o trestu z rozsudku Okresního soudu Plzeň-město sp.zn. 10 T 36/2014 z 25.2.2015, který nabyl právní moci ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Plzni sp.zn. 8 To 294/2015 dne 12.1.2016. Při ukládání trestů v zásadě přihlédl ke všem zákonným hlediskům uvedeným v § 37 – § 39 trestního zákoníku, přesto však krajský soud dospěl k závěru, že trest, který uložil, lze s ohledem na některé skutečnosti hodnotit jako trest nepřiměřeně přísný. Krajský soud proto napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu a sám ukládal trest nový. Shodně jako soud okresní ukládal trest souhrnný, v sazbě zločinu krivého obvinění dle § 345 odst. 3 trestního zákoníku, která činí 2 léta až 8 let. Trest je ukládán za dva obdobné skutky, a okresní soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že je na místě již ukládat trest nepodmíněný. Obžalovaná shora uvedeným způsobem, zcela nepřipustným, v podstatě řešila spory s J. P. ohledně výchovy a výživy dětí, a jde o jednání velmi nebezpečné, ohrožující jak řádný vývoj a výchovu dětí, tak i vztahy mezi otcem a dětmi, v neposlední řadě i pověst poškozeného. Vinou obžalované se děti ocitly po určitou dobu v dětském domově. Obžalovaná si musí uvědomit, že její jednání je společensky nebezpečné a nepřijatelné a nepodmíněný trest odnětí svobody je zcela na místě. S ohledem na odstup času od spáchání trestné činnosti a na to, že před spácháním nyní projednávané trestné činnosti byla obžalovaná osobou bezúhonnou, (s ohledem na ukládání souhrnného trestu), je možno dle názoru krajského soudu tento nepodmíněný trest odnětí svobody vyměřit blíže spodní hranici zákonné trestní sazby, tj. v trvání 2 roků a 6 měsíců. Již to, že jde o trest nepodmíněný, je zpřísnění, když rozsudkem Krajského soudu v Plzni sp.zn. 8 To 294/2015 jí byl uložen podmíněný trest odnětí svobody ve výměře 33 měsíců se zkušební dobou na 4 roky. Pokud je k tomuto trestu ukládán trest souhrnný, nepodmíněný v trvání dvou a půl roku, jde o trest přísnější, avšak zcela odpovídající všem zákonným hlediskům uvedeným v § 37 – 39 trestního zákoníku. Pro výkon trestu byla obžalovaná zařazena podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku do věznice s dozorem, neboť je jí ukládán trest ve výměře nepřevyšující 3 léta za úmyslnou trestnou činnost a dosud nebyla ve výkonu trestu odnětí svobody.

Z výše uvedeného je zřejmé, že odvolání obžalované bylo shledáno pouze částečně důvodné a v těchto intencích bylo rozhodnuto.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného,

jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni dne 4. 5. 2017

JUDr. Alice Bártová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lucie Grabmüllerová